DET FRÄMMANDE TRÄDET.

Det främmande trädet står med granna frukter,
det främmande trädet står med purpurhängen
på en solig sluttning och viskar sakta:
Kom, kom, du gyllene dotter, du höstens vandrerska,
du skogens lyssnerska,
jag skall säga dig varifrån lyckan kommer och vart
lyckan går.
Lägg dina fingrar på min bark och jag skall hölja dina
lemmar med höstens härlighet.

Kom, kom, du smekande, du sagolika, du lyckliga,
du röda,
jag skall visa dig vägen som ingen kan finna allena . . .
Kom, kom, du bleka, du blodbegärande,
du skall gå långt härifrån, dit där ingen känner dig,
där skall du möta österländska ögon,
de fråga aldrig, de vila i vemod . . .
Du skall leva fjärran från ditt hem och vara lycklig.

TVÅ VÄGAR.

Du skall överge din gamla väg,
din väg är smutsig:
där gå män med lystna blickar
och ordet: lycka! hör du från alla läppar
och längre fram på vägen ligger en kvinnas kropp
och gamarna slita den sönder.

Du har funnit din nya väg,
din väg är ren:
där gå moderlösa barn och leka med vallmoblommor,

där gå kvinnor i svart och tala om sorg
och längre fram på vägen står ett blekt helgon
med foten på en död drakes nacke.

TRE SYSTRAR.

Den ena systern älskade de söta smultronen,
den andra systern älskade de röda rosorna,
den tredje systern älskade de dödas kransar.

Den första systern blev gift:
man säger, att hon är lycklig.

Den andra systern älskade av hela sin själ,
man säger att hon blev olycklig.

Den tredje systern blev ett helgon,
man säger, att hon skall vinna det eviga livets krona.

KRISTEN TROSBEKÄNNELSE.

Lyckan är icke, vad vi drömma om,
lyckan är icke natten, den vi minnas,
lyckan är icke i vår längtans sång.

Lyckan är något, som vi aldrig velat,
lyckan är något, som vi svårt förstå,
lyckan är korset, som blev rest för alla.

SKÖNHET.

Vad är skönhet? Fråga alla själar —
skönhet är varje överflöd, varje glöd, varje överfyllnad
och varje stort armod;
skönhet är att vara sommaren trogen och naken intill
hösten;
skönhet är papegojans fjäderskrud eller solnedgången
som bebådar storm;
skönhet är ett skarpt drag och ett eget tonfall: det
är jag,
skönhet är en stor förlust och ett tigande sorgetåg,

skönhet är solfjäderns lätta slag som väcker ödets fläkt;
skönhet är att vara vällustig som rosen
eller att förlåta allting för att solen skiner;
skönhet är korset, munken valt, eller pärlbandet damen får av sin älskare,
skönhet är icke den tunna såsen i vilken diktare servera sig själva,
skönhet är att föra krig och söka lycka,
skönhet är att tjäna högre makter.

KONUNGENS SORG.

Ordet „sorg“ lät konungen förbjuda vid hovet,
„olycka“, „kärlek“ och „lycka“ som alla gjorde ondt,
men „hon“ och „hennes“ funnos ännu kvar.
Hans drottning smekte honom som ett barn,
i skymningsstunderna låg han vid hennes bröst
med ögonen vida av smärta.
Han lyssnade med ångest till alla steg som närmade sig dörren,
och motvilja spred sig över hans ansikte.

Skrattade tärnor på gården likt silverne källor,
blev konungen blek och bytte om samtal.
Ingen ung kvinna med blonda lockar
fick längre visa sig ute med obetäckt huvud,
och de små danserskorna i korta kjolar
voro alla bannlysta från hovet.
När våren kom gick konungen icke ut i trädgården,
han låg på sitt rum mot norr . . .
Våren blickade blekblå in genom rutorna.

LIVETS SYSTER.

Livet liknar döden mest, sin syster.
Döden är icke annorlunda,
du kan smeka henne och hålla hennes hand och
släta hennes hår,
hon skall räcka dig en blomma och le.
Du kan borra in ditt ansikte i hennes bröst
och höra henne säga: det är tid att gå.
Hon skall icke säga dig att hon är en annan.
Döden ligger icke grönvit med ansiktet mot marken
eller på rygg på en vit bår:
döden går omkring med skära kinder och talar med
alla.

Döden har veka drag och fromma kinder,
på ditt hjärta lägger hon sin mjuka hand.
Den som känt den mjuka handen på sitt hjärta,
honom värmer icke solen,
han är kall som is och älskar ingen.

UR „LILIPUTS SAGA".

Äntligen steg den late upp —
han sänkte handen i varje blommas kalk,
han kände efter under varje blad,
han sökte den svarta masken för att döda honom.
Men när han sov i skuggan av ett grässtrå
åt den svarta masken upp hans huvud.
Tre kvinnor voro närvarande vid hans begravning:
hans syster grät, med henne var en danserska i gredelina slöjor,
hon kom för att bli sedd.
Allena gick en kvinna som han aldrig älskat.

VID STRANDEN.

När det regnar och havet är grått, blir jag sjuk . . .
Jag skrattar med solen, jag driver med vinden, jag
retas med sjön.
Hög sjö är det enda jag älskar.
Jag bor i en grotta med många fladermöss,
men jag är fin och vit med bedrägliga ögon.
Mina fötter äro det vackraste jag sett,
jag sköljer dem ständigt i vatten och skum.
Mina händer äro sköna och bländande,
jag strålar upp som hela den muntra och leende kusten.

Vandrare, som gå förbi, blickar jag i ögonen
att de bliva trånsjuka och rolösa för hela livet.
Ack, men när jag stöder huvudet i handen —
vad är det som alltid gör mig så ondt?
Jag stötte mig så hårt mot en klippa den gången,
jag ville dö,
för att jag förgäves sträckt ut min arm
mot en främling, som jag en gång sett . . .

LIVET.

Jag, min egen fånge, säger så:
livet är icke våren, klädd i ljusgrön sammet,
eller en smekning, den man sällan får,
livet är icke ett beslut att gå
eller två vita armar, som hålla en kvar.
Livet är den trånga ringen som håller oss fången,
den osynliga kretsen, vi aldrig överträda,
livet är den nära lyckan som går oss förbi,
och tusende steg vi icke förmå oss att göra.

Livet är att förakta sig själv
och ligga orörlig på bottnen av en brunn
och veta att solen skiner däruppe
och gyllene fåglar flyga genom luften
och de pilsnabba dagarna skjuta förbi.
Livet är att vinka ett kort farväl och gå hem och sova . . .
Livet är att vara en främling för sig själv
och en ny mark för varje annan som kommer.
Livet är att handskas vårdslöst med sin egen lycka
och att stöta bort det enda ögonblicket,
livet är att tro sig vara svag och icke våga.

HELVETET.

O vad helvetet är härligt!
I helvetet talar ingen om döden.
Helvetet är muradt i jordens innandöme
och smyckadt med glödande blommor . . .
I helvetet säger ingen ett tomt ord . . .
I helvetet har ingen druckit och ingen har sovit
och ingen vilar och ingen sitter stilla.
I helvetet talar ingen, men alla skrika,
där äro tårar icke tårar och alla sorger äro utan kraft.
I helvetet blir ingen sjuk och ingen tröttnar.
Helvetet är oföränderligt och evigt.

DEN VÄNTANDE SJÄLEN.

Jag är allena bland träden vid sjön,
jag lever i vänskap med strandens gamla granar
och i hemligt samförstånd med alla unga rönnar.
Allena ligger jag och väntar,
ingen människa har jag sett gå förbi.
Stora blommor blicka ned på mig från höga stjälkar,
bittra slingerväxter krypa i min famn,
jag har ett enda namn för allt, och det är kärlek.

SMÄRTAN.

Lyckan har inga sånger, lyckan har inga tankar,
lyckan har ingenting.
Stöt till din lycka att hon går sönder, ty lyckan är ond.
Lyckan kommer sakta med morgonens susning i sovande snår,
lyckan glider undan i lätta molnbilder över djupblå djup,
lyckan är fältet som sover i middagens glöd
eller havets ändlösa vidd under baddet av lodräta strålar,
lyckan är maktlös, hon sover och andas och vet av ingenting . . .
Känner du smärtan? Hon är stark och stor med hemligt knutna nävar.

Känner du smärtan? Hon är hoppfullt leende med förgråtna ögon.
Smärtan ger oss allt vad vi behöva —
hon ger oss nycklarna till dödens rike,
hon skjuter oss in genom porten, då vi ännu tveka.
Smärtan döper barnen och vakar med modern
och smider alla de gyllene bröllopsringarna.
Smärtan härskar över alla, hon slätar tänkarens panna,
hon fäster smycket kring den åtrådda kvinnans hals,
hon står i dörren när mannen kommer ut från sin älskade . . .
Vad är det ännu smärtan ger åt sina älsklingar?
Jag vet ej mer.
Hon ger pärlor och blommor, hon ger sånger och drömmar,
hon ger oss tusen kyssar som alla äro tomma,
hon ger den enda kyssen som är verklig.
Hon ger oss våra sällsamma själar och besynnerliga tycken,
hon ger oss alla livets högsta vinster:
kärlek, ensamhet och dödens ansikte.

Sv. skönl. l.

D 838

NYARE DIKTSAMLINGAR

IGOR CAVONIUS,
Stoft. . . . . Pris 3 mk

RAGNAR EKELUND,
Gatans dikter . . . . . Pris 3:25

JARL HEMMER,
Pelaren . . . . . Pris 4 mk

ARVID MÖRNE,
Sommarnatten. Pris 5 mk; inb. 7 mk

JOEL RUNDT,
Skogen och fältet . . . Pris 3:25

EDITH SÖDERGRAN,
Dikter. . . . . . Pris 3:25

EMIL ZILLIACUS,
Offereld . . . . . Pris 3 mk.

HOLGER SCHILDTS FÖRLAG